

WEG VAN DE LIEFDE

# 'DE ZEESTER'



Tracy Woe

WEG VAN DE LIEFDE

# 'DE ZEESTER'

*Een zoektocht in een andere dimensie,  
waar liefde een grote rol speelt,  
nieuwe vriendschappen opbloeien  
en perikelen niet in het ongewisse blijven.*

Brave New Books

Eerste druk 2021

© 2021 Tracy Woe  
Coverontwerp - Tracy Woe

*Voor mijn allerliefste dochter T*



Wind en water	9
De ontmoeting	11
Terugblik	31
Eetlust	40
Bloemetje van de heide	53
Oude tijden	73
Weg met de Beck	91
Het Koepel eiland	101
Van het padje af	114
Zout water	129
Het Land der Allen	147
Duizend Stille Verlichten	156
Manar	170
Het Paradijs van de Zieners	190
Nassor	213
Op dezelfde golflengte	231
Familie Beck	252
Oatley	272
De held uithangen	283
Een brede rug hebben	302
Stelletje gedonder	312
Het Feest van de Wind	338
Moederliefde	361
De brief	389





## 'Wind en water'

De savanne brandde onder de krachtige, hete zon en een stevige wind schuurde over het verdorde landschap.

Vastberaden trotseerde zij de harde windvlagen als een zware tegenstander, en een stok ondersteunde haar wilskracht in deze lange tocht. Haar gezicht was grotendeels bedekt tegen de kuren van de weersomstandigheden waardoor ze onherkenbaar was. De punten van de doeken wapperden langs haar tengere lichaam terwijl zij eenzaam over het gestrekte gebied rond struinde.

De lange tocht veranderde geleidelijk naar een aangenamer gebied met opduikend groen. Op de route verscheen een smalle, kronkelende rivier en op de achtergrond hoge bergen. Abrupt verdween de wind waardoor een zoet, kabbelend geluid van stromend water de omgeving overheerste.

Eindelijk was ze aan de oever bij de gewenste rivier aangekomen voor het uitvoeren van haar belangrijke taken. Ze legde de stok achter zich neer, vulde de waterzak met het verfrissend water, en nam een aantal slokken om haar droge keel te stillen. Nadat zij de waterzak nog een keer had gevuld, borg ze het op en plaatste een doek op de grond om op haar knieën plaats te nemen. Ze haalde een aantal kleine stenen uit een tas en plaatste deze op een vlak deel van de grond. De stenen waren in allerlei patronen en in verschillende kleuren geschilderd, en kwamen oorspronkelijk uit haar eerste stam vandaan die zij als waardevol beschouwde.

Ze stond alweer op en richtte haar zicht op de stromende rivier, strooide waterdruppels over de stenen en luisterde naar de woorden van de hemel. En alvorens zij de stenen een voor een in het water gooide, blies ze er tegenaan, spreidde haar armen hoog in de lucht en luisterde nogmaals naar de hemel. Na deze taak tekende ze een driemaster met haar vinger in het zand. Uit een lederen buidel kwamen bijzondere, turkooizen stenen te voorschijn

en zij plaatste de wonderlijke stenen rondom de tekening. De jonge vrouw keek tevreden naar haar resultaat. Ze rustte uit, at brood, gedroogde vruchten en zaden om weer op kracht te komen. De zon zakte bijna onder toen haar geduld met een teken werd beloond.

Een grote buizerd vloog hoog in de lucht en cirkelde boven de rivier. Het riep meerdere malen een kreet uit en het vloog richting de bergen om uiteindelijk weer te verdwijnen.

Ze klopte het doek uit, borg de spullen op en wikkelde een doek om haar lichaam. Vervolgens keek zij nog een keer naar de hemel en liep met de stok de lange tocht terug.

## 'De ontmoeting'

Knipperend opende ze haar blauwgroene ogen en keek recht in een roze, lilakleurige hemel. De kleuren waren dieper en intenser dan zij ooit eerder had waargenomen, en aan bepaalde kleuren wist zij geen beschrijving te geven. Zoë ging rechtop zitten en keek sprakeloos om zich heen. Ze was midden in een adembenemende landschap. Voor haar ogen lag een uitgestrekte heide als een deken bedekt vol met witte en zachtblauwe bloemen. Fladderende vlinders dansten door de bloemenweelde van hot naar her, en als een warme verdoving belichtte de roze-achtige zon de horizon en weergaf een zachtroze gloed aan het natuurschoon. Aan haar rechterzijde liepen groene, golvende heuvels en werden hier en daar onderbroken door een mystiek bos. De linkerzijde, niet ver van haar vandaan was eveneens een prachtig bos waar allerlei bomen en planten rijk van kleur groeiden.

Wat was dit voor een vreemde plek? Droomde zij dit of wilde haar onderbewustzijn duidelijk maken dat ze noodgedwongen rust moest pakken, en hoe idioot dan ook deze wereld met zulke overtuiging had geschapen?

Ze kneep in haar arm, ze was gewoon wakker. In de verste verte was ook niemand te spotten en het was muisstil, toen twee vogels ver uit het zicht gehoor gaven aan de leegte. Gek genoeg voelde zij zich op haar gemak, net of ze er altijd al hoorde te zijn. Het was zeker een aannemelijk oord om bij te komen van haar dagelijkse sleur.

Haar baan was in eerste instantie een uitvlucht geweest bij de verwerking van haar gebroken relatie met Danny, en in wezen onopgemerkt als routine doorgaan spelen. Hij schoot weleens door haar gedachte en hetzelfde onderbuikgevoel kwam dan weer opduiken dat hun relatie een einddatum had gekregen. Ze dacht hiermee onbewust een voorsprong in het verwerkingsproces te

hebben, maar zo werkte het niet. Het was ook niet dat zij niet meer van hem hield, het was voor beiden onomkeerbaar en onbedoeld veranderd naar een oppervlakkige band verschoven, zoals zij weleens uit haar omgeving hoorde. Niettemin hielden mooie herinneringen de boventoon die ze wist te koesteren en het een plekje had gegeven.

Aan zichzelf denken misschien was dit zo gek nog niet. Ze haalde diep adem en snoof de geur van een overweldigende bloemenzee naar binnen met een vlaag van zilte zeelucht, ofschoon ze niet begreep waar dat vandaan kwam. Een totale rust gleed over haar heen. Ze trok haar knieën op, haar armen leunend naar achteren om ontspannen van het dromerige uitzicht te genieten. Niet lang erna ging ze onderuit liggen met haar armen gespreid, en het gaf haar een heerlijk bevrijdend gevoel! De bloemetjes kietelden zachtjes tussen haar vingers wanneer zij haar hand bewoog, en ze keek naar de roze hemel waar een traag trekkende wolk voorbij kwam. De stilte verbrak zij door een liedje te zingen die haar vader dikwijls onder zijn dagelijkse bezigheden zong. Na haar ongeremde vermaak rekte zij zichzelf uit en ging staan. Ze klopte losjes haar wijde, witte rok uit van eventuele klevende grassprietjes en bloemblaadjes en trok haar lichtblauwe blouse met witte parelmoeren knoopjes recht. Al zwierend met haar armen wandelde zij frank en vrij naar het dichtstbijzijnde groene bos en signaleerde een aantal perenbomen. Verheugd liep zij ernaartoe en stapte over enkele, overrijpe peren die op de grond lagen, en stopte bij een boom waar een peer recht voor haar neus hing.

Zou ze het kunnen eten? Is het mogelijk?

Ze plukte de peer en wilde net een hap nemen toen zij vanuit het bos ineens een gedaante op haar af zag lopen! Ze wist niet of ze moest wegrekken of gillen! Alvorens zij een besluit wilde nemen verscheen een lange man vlak voor haar. Instinctief schoot ze een stap naar achteren. Hij deelde mee, 'het is oké om het te eten, daar zijn ze voor,' en gaf een vriendelijke glimlach weg. Aangezien hij haar bleef aankijken, voelde ze haar wangen roodgloeiend worden

en liet ze de peer klakkeloos vallen. Met een verwonderde blik zei hij, 'de peren zijn heerlijk hoor, ik eet ze ook.'

'Ik had niet gedacht dat hier iemand anders zou zijn,' biechtte ze aarzelend op. Geamuseerd keek hij haar aan en vroeg verbaasd, 'wilde jij dit dan?'

'Ik had er niet over nagedacht. Ik veronderstelde... dat dit mijn wereld was,' bracht ze zoekend naar woorden uit. 'Jouw wereld?' reageerde hij verbluft. 'Deze wereld is toch voor iedereen?'

'Ik had nog geen conclusie getrokken,' wilde ze hem duidelijk maken. Lacherig vertelde hij, 'dat jij me inbeeldt beschouw ik als een compliment, hoewel ik benieuwd ben waar jij denkt waar mijn eigen wereldje dan naartoe is gegaan? Ik kan bij jouw redenering onmogelijk hetzelfde inbeelden.'

'Maar dit is toch niet waar ik vandaan kom?' zocht ze gissend naar een verklaring. Hij onthulde, 'ik kom hier ook niet vandaan, ik ben net als jij hier op bezoek.' Zoë was verward, 'waar zijn wij dan?'

'Laat ik me eerst even voorstellen, ik heet Mike,' en hij strekte zijn hand uit. Aarzelend gaf ze hem een hand, 'Zoë.'

'Aangenaam kennis te maken Zoë,' en hij leek haar kort te doorgronden. 'In ieder geval sta jij spiritueel open anders was dit niet mogelijk,' beweerde hij. 'En het klinkt wellicht raar om te horen, want we begeven ons in een hogere staat.' Haar expressie onthulde inderdaad haar ongeloof en ze vroeg, 'hoe dan?'

'Op dezelfde wijze hoe jij hier natuurlijk bent gekomen,' en hij toonde een verontwaardigde blik. Zij lichtte toe, 'ik kom hier voor het eerst, ik heb geen flauw idee hoe ik dit voor elkaar heb gekregen.' Daarbij keek zij om zich heen vooralsnog een logische verklaring te detecteren. En omdat deze uitbleef vroeg ze, 'wat voor een wereld is dit?' Hij wilde iets vertellen maar koos om te zwijgen. En wierp een blik in de lucht en vertelde, 'het is natuurlijk een bijzondere plek, niet iedereen bezoekt het. Het heeft dus te maken of je er voor open staat, en zoals jij kunt waarnemen kan je op deze fantastische, magische plek terecht komen,' en hij spreidde

zijn armen en draaide met zijn lichaam een halve cirkel. Hierdoor keek ze naar zijn rug en kon zij onopgemerkt hem van top tot teen keuren.

Zijn halflange haar met donkerblonde krullen kleurde grappig zachtroze door het lichtval. Hij droeg een bruine shirt met korte mouwen en daaronder een lange, crèmekleurige broek. En omdat hij hurkte waren zijn bruine, leren bootschoenen goed te zien.

Hij had iets onweerstaanbaar en abrupt brak ze haar heimelijke inspectie af omdat hij haar even aankeek. Zijn sprekende blauwe ogen werden nogmaals door haar opgemerkt, ook al durfde zij niet al te lang erin te kijken.

Hij plukte een blauw bloemetje, snoof eraan en lichtte toe, 'als dit niet echt is dan kan ik dit ook niet ruiken,' en bood het haar evenzo te ruiken. Ze stapte op hem af. En voordat ze bukte hield ze haar golvende, kastanjebruine haar met beide handen vast. Ze snoof de geur evenzo op en keek hem verwonderd aan, 'ik ruik niks.' Mike begon ongegeneerd te lachen en zij aanschouwde zijn uitbarsting met een onthutste blik. Al giechelend vertelde hij, 'ja heel flauw, ik zit jou gewoon een beetje te plagen. Alleen de witte geuren in deze heide.'

Hoe suf, ze had ervoor zowat de hele heide ingeademd! Ze sprong over op een ander onderwerp, 'zijn we hier alleen?' Hij keek haar eigenaardig aan en zij verbeterde snel, 'ik had de indruk dat jij een beeld schetste dat iedereen, andere mensen er ook waren. Wie en waar zijn ze?' en ze keek alweer om zich heen. Met het bloemetje in zijn handen wandelde hij ongedwongen door de heide en gaf ten slotte antwoord, 'niet zoveel.' Hij draaide weer naar haar toe en noemde een aantal namen op, 'Benjamin, Justin, Chan, Nick en heel soms kom ik Lily tegen.'

'Da's inderdaad slechts een handje vol,' liet ze los. Hij zag dat ze niet onder de indruk was en vertelde, 'oh er zullen vast meer bezoekers zijn, daar ben ik vrij zeker van. Wellicht zijn er op dit moment nog anderen in de buurt dat weet ik natuurlijk niet,' suggereerde hij. 'Kom, ik wil jou wat laten zien,' en hij wenkte haar

mee te lopen en liep zelf zonder nadenken weg. Ze bleef ongeroerd staan en probeerde iets in het bos te spotten waar hij op doelde. Hij keek achterom en attendeerde haar, 'het is niet in het bos, we gaan erdoorheen,' en liep wederom verder. Ze werd hierdoor uit haar gedachte gehaald en riep, 'wat doe je hier zoal?'

'Geen gekke dingen mocht je dit denken. Ik laat het jou wel zien,' en draaide naar haar toe en bood zijn hand aan. In een oogwenk wees ze zijn hand af en liep hem opzettelijk voorbij. Met slechts enkele stappen haalde hij haar in om zodoende het voortouw te nemen.

Door de bomen schenen zonnestrallen als een zachte streling van rust en harmonie over de bladeren. Ook hier ontkwam zij niet aan de levendigheid van de kleuren in het bos, en tevens roken de geuren vele malen krachtiger. Voorbij het bos werden zij door een grasheuvel verwelkomd waar een paar bomen stonden, omringd door struiken en meer heidebloemen. Voornamelijk sprongen de rozerode aardakers en witte haagwinde bloemen geweldig op. Een van de struiken was overspoeld door rode bessen, waar een rode kardinaal er een van pikte en ermee wegvloog. Bovenop de heuvel was goed zicht over het gebied, als resultaat nog meer glooiende heuvels en in de verte was een ander bos waar te nemen.

'Het is een wondermooie omgeving Mike. Ik snap dat je het aan mij wilde laten zien,' maakte ze kenbaar.

'Ja het is ook grandioos, maar kijk daar in de verte,' en hij wees naar een ander deel van het gebied. In een rechte lijn volgde ze met haar ogen waar zijn arm naartoe was gericht en zag warempel een zee. En de zee gaf sprankelende rare, kobaltblauwe schitteringen af. 'Wauw prachtig!' riep ze uit en zag enkel een deel van het strand, en begreep hieruit dat zij op een hoge klif stonden. En hij vertelde verder, 'zie je het schip daar? Het lag er al toen ik hier voor het eerst kwam. Geen idee wie het heeft gebouwd. Destijds vroeg ik het aan de mannen, Justin en Benjamin omdat zij voor het opmerkelijke gevaarte stonden en bovendien net zo onder de indruk waren, maar zij konden er ook niets over vertellen. Ben

wist wel dat het al een lange periode moet hebben gelegen, aan de conditie van het schip te lezen.' Hij keek haar aan, 'we zijn erop geweest, alleen zijn wij niet gaan varen.' En hij liep richting de rand van de klif en onthulde ondertussen, 'binnenkort gaan wij het wel doen.' Zoë keek even achterom om te zien waar ze vandaan kwamen en raakte achter door zijn grote stappen. Ze versnelde met een holletje en keek naar zijn brede rug terwijl hij dezelfde tempo aanhield. Bij de klif stapte hij over op een lager gelegen rotsblok en wachtte op haar. Ongemerkt betraptte zij hem op zijn keurende blik naar haar. 'Heb jij weleens geklommen?' vroeg hij.

'Ja ik kan klimmen.'

Er verscheen een geheimzinnig glimlachje bij hem en vervolgens waarschuwde hij, 'je moet oppassen want sommige rotsblokken kunnen glibberig zijn en hebben scherpe randen.' Opnieuw sloeg zij zijn hulp af waardoor hij een schijnbeweging met zijn hand maakte, en zijzelf zich aan een rotsblok vasthield. Hij vervolgde zijn klim. Hoewel haar wijde rok en schoenen het haar lastig maakte, klom zij stoer naar beneden. Hij keek achterom of het haar lukte hem bij te houden, toen op dat ogenblik haar rok door een rukwind kort omhoog klapte, net zo hoe een paraplu weleens door een windhoos vervormde. Het lukte hem haast niet zijn lach te verbergen, zijn mond vervormde. En om de gênante vertoning weg te poetsen gaf zij als respons een glimlach die weliswaar licht trilde. Bij de laatste rots sprong hij op het zand en wandelde naar een bepaalde punt zodat hij de horizon goed kon waarnemen. Ze deed zijn sprong na en al wandelend keek zij een beetje rond. Ze tuurde naar een bepaald deel van de klif en abrupt liep zij met grote stappen driftig op hem af. 'Laat jij me nou van de klif klimmen terwijl daar!...' ' en ze stak nijdig haar hand naar de richting uit die zij ervoor had waargenomen, 'een trap staat!' Hij toonde een mimiek alsof hij het laatste koekje niet mocht opeten en waagde een lukrake verklaring, 'het is mijn lievelingsroute, ik dacht dat jij het wel leuk zou vinden?'



‘Had je het mij niet eerst kunnen vragen!? Je ziet toch dat ik er niet op gekleed ben!’ wilde ze hem fel de les lezen, en trok met beide handen aan haar rok om het extra te benadrukken. Hij wierp een blik naar haar rok, dwaalde naar haar gezicht en keek haar doordringend aan. Hij stapte op haar af en bleef haar aankijken, waardoor ze alweer een stap naar achteren nam, toen hij vlak voor haar stond. Hij bukte langzaam langs haar gezicht zo naar haar oor en vertelde bijna fluisterend, ‘ik zal het voortaan aan je vragen,’ en keerde weerom, en liep met grote passen naar het schip. Verdoofd bleef ze achter en keek hem eventjes na. Ze wekte opnieuw haar boosheid op, ‘als je maar weet dat ik op de terugweg de trap neem!’ En met een haastig loopje trachtte zij hem nog eens in te halen, hoewel het niet lukte omdat hij steevast doorliep.

De blauwe, kobaltblauwe glinsteringen waren verdwenen en het houten zeilschip was, op het oogpunt waar zij stonden goed waar te nemen. Het was een magnifieke driemaster en had een donkerbruine romp, de witte zeilen waren opgerold en op het bovendeck was een deel van de kombuis te zien. Er waren meerdere dekken en in de romp was een rij met patrijspoorten. Het schip dreef rustig op de kalme golven en het leek paraat te liggen voor een avontuur. Ze vond het jammer dat er geen boegbeeld hing te pronken, het gaf een schip meer karakter, meer verhaal. Wellicht was ze te veel beïnvloed door het geschetste, romantische beeld erover. Ze keek over het water en haar gedachtes brachten beelden van haar vader omhoog.

Van de tijden dat ze samen naar kleine eilanden waren gevaren en zij dan in de zee zwommen. Ze gniffelde om hun zelfbedachte piratenliedjes, waarvan ze zo vaak eindigden met ai ai kapitein! Op het strand lag een roeiboot met twee gekruiste roeispanen erin.

Er kunnen ongeveer zes personen in schatte ze.  
Mike glunderde terwijl hij naar het schip keek en met wijd, gespreide armen bezielde riep, ‘fantastisch hè! Wie bouwt er nu een schip en gaat er niet meevaren?! Gekigheid, alleen nog wachten op de bemanning, wat spulletjes en hupsakee!’

Ze schudde afkeurend met haar hoofd, hoewel zij eerlijk moest toegeven zijn enthousiasme, grappig en aantrekkelijk te vinden. 'Wil jij ook mee?' vroeg hij spontaan. 'Ik ken jou niet eens,' zei ze rap en nogal bot. Hij fronste even kort en bedachtzaam, en toverde een glimlach, 'tot zover ben jij best een aardig eindje met me meegelopen.'

Hij had zowaar gelijk. Ze betrapte zichzelf dat zijn spontaniteit en charmes haar hadden afgeleid, en zijn uiterlijk onvermijdelijk ook mee had.

Ze bloosde, toen zij allebei iemand in de verte hoorden roepen, 'Mike! Mike!' Een jonge vrouw rende op hen af. Het blonde haar bengelde heen en weer en haar gekleurde jurk wapperde vrolijk mee. 'Hé Lily!' riep Mike opgetogen. Bezielde stormde ze op hem af en hing om zijn nek. Mike hield haar middel vast en gaf haar een kus op haar wang. Zijn oog viel even op Zoë en hij deelde mee, 'dit is Zoë, zij is hier voor het eerst.' Ze keerde opgetogen naar haar toe en nam Zoë in een oogwenk van top tot teen waar. 'Hoi Zoë, Lily aangenaam,' en ze reikte haar hand uit, en legde de arm van Mike tussentijds in beslag, door haar andere arm eromheen te wikkelen. Zoë aarzelde een momentje voor zij erop anticepeerde. 'Hoe gaat het met je?' vroeg Mike. Lily draaide weer sprankelend om en vertelde over haar verhuizing. 'Ik had geluk, het huis was pas op de markt en ik had direct toegeslagen. Het is...' Zij kletste aan een stuk door, en dat was de reden waarom Zoë heimelijk de gelegenheid had haar te bestuderen.

Ze straalde een pittige jovialiteit uit. Lily was tenger, iets korter dan zijzelf en het lange, blonde haar viel over haar rug. Haar blauwe, amandelvormige ogen waren bijzonder mooi, haar mond was vol gevormd en ze lachte aanstekelijk. Zoë voelde zich opgelaten omdat Lily ongeneerd in het oor van Mike fluisterde, en zijn ogen glinsterden na wat zij hem vertelde. Hij zag Zoë's ongemak en gaf haar een knipoog. Lily draaide opnieuw naar haar toe en zei, 'oh sorry hoor! Ik vergat even dat jij er ook was.' Zoë

voelde haar ogen zwaarder worden, ze werd duizelig en verdween ter plekke.

Ze had geen besef hoe lang zij haar ogen had gesloten en hoe ze op een onverklaarbare wijze weer gewoon thuis was, languit liggend op de bank. Ze kwam overeind en allerlei gedachtes spookte door haar hoofd.

Het was gewoon niet waar. Wat een gekke droom, het leek zo echt! Mike wat een figuur, hoe komt ze erop! En ze lachte het flauw weg. Zoë besloot naar buiten te gaan voor een frisse neus en gelijk haar alledaagse boodschappen te halen. Ze had zich omgekleed in een t-shirt waar een opdruk van een stopteken opstond en de tekst, *I only stop 4 love*, ooit van Danny gekregen. Eronder droeg ze jeans en een paar oude sneakers.

Ontspannen wandelde ze langs een paar buurtwinkeltjes en kocht voor onderweg nog een broodje. Naderhand liep ze naar het grote kruispunt waar een opvallende, witte sportauto bij het stoplicht wachtte. Ze wierp vluchtig een blik, te koekeloeren wie er achter het stuur bevond.

Ze had een bekend gezicht, waar kende ze haar van? En ze bukte nog een keer. Die vrouw, het was Lily! Hoe kan dit, het was toch helemaal niet waar?!

Ze wilde haar waarneming nog eens controleren, niettemin de auto over het kruispunt wegschoot! Verbouwereerd bleef ze achter, en staarde naar het punt waar de auto de hoek was opgegaan. Ze maakte zichzelf wijs door aan te nemen dat ze het evengoed mis had. Thuis plaatste ze de boodschappen op de keukentafel, plofte op de bank neer en staarde wezenloos voor zich uit.

Waarschijnlijk was zij deze mensen via het werk tegengekomen en had ze zomaar in haar dromen erbij geplakt. Of misschien begon ze de draad echt kwijt te raken.

Ze raakte haar voorhoofd aan, haar temperatuur voelde normaal. Als afleiding pakte ze haar mobiel en las de laatste berichten. Lucas had meerdere malen geprobeerd haar te bereiken.

Och het gaat natuurlijk om die verjaardag! En ze nam direct contact met hem op. 'Zoë eindelijk!' reageerde Lucas opgelucht. 'Ik heb nog steeds niets kunnen vinden en ik heb geen flauw idee wat ze leuk vindt. Je moet me helpen, jij kent haar veel langer en je bent bovendien al geslaagd.'

'Tja we kunnen samen kijken, of je haalt een goede fles wijn voor een la la moment,' bedacht ze vluchtig.

'Nee nee! Geen wijn dat wil ik absoluut niet,' protesteerde hij met een zeurderige stem. 'Ik wil haar iets persoonlijks geven als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Oké oké, dan moeten we eropuit. Kan jij over een klein uurtje bij me zijn?' vroeg ze, en hij ging akkoord.

Rond de afgesproken tijdstip stond de auto voor de deur en gaf ze een seintje dat ze naar beneden kwam. In de auto zei hij, 'kan ik iets voor in haar woning geven?' was zijn kleine ingeving.

'We kunnen uiteraard kijken. Er is zo'n leuk, nieuw winkeltje bij het marktplein geopend,' wist Zoë te herinneren en hij zei, 'prima.'

Ze kwamen terecht bij een winkel met allerlei curiosa. Bij de ingang van het wandelpad stond een grote, lichtblauwe vaas en duidelijk bedoeld als blikvanger. Op een antiek tafeltje met houten krulpoten stonden zilveren Arabische theepotten uitgestald, met ernaast een ouderwetse koperen olielamp, niet haar smaak, en mediterrane rood aardewerk geëtaled. Haar oog viel op een porseleinen beeldje in art-decostijl. Het was een gracieus, vrouwelijke figuur met de armen gespreid, waardoor Zoë een binnenpretje kreeg. Lucas hield een grote, Aziatische lampion ondersteboven om de prijs te bepalen en fronste. Ze keek zijn kant uit, 'ze heeft al een lampion op haar balkon staan, had je die niet gezien?'

'Ik heb enkel oog voor haar,' liet hij lachend weten en legde de lampion met beleid op zijn plek terug. Ze glimlachte en zei, 'jij bent haar cadeau, alleen nog een strikje eromheen.' Tussen de meubels door, stapte een oude vrouw met een vuurrood kapsel recht op

hen af. 'Kan ik jullie ergens mee helpen? Hier staat nog een enig beeld van een olifant, als jullie van dieren houden?' viste zij lokkend naar een reactie. Lucas verklapte, 'we zoeken iets voor een mooie aantrekkelijke dame, voor haar verjaardag. Ze heeft een modern interieur,' zei hij er achteraan.

'Dat is haar basis, ze wijkt zo nu en dan af,' hielp Zoë.

'Ik heb precies wat jullie zoeken, wachten jullie?' en de vrouw stiefelde al naar een hoekje waar een kleine houten kast stond. En ze toverde er een witte, stenen beeldje te voorschijn. Het moest een verliefd stelletje voorstellen, gevormd net of ze elkaar vasthielden en kusten.

'De meeste vrouwen zijn dol op romantiek, je kunt haast niet mis schieten,' was de overtuiging van de excentrieke verkoopster. Zoë was positief, ze vond het beeld smaakvol. Lucas twijfelde, 'is het niet te zoetsappig?'

'Nee joh, het is een mooi symbolisch beeldje met elegante lijnen, niet in het categorie kunst te plaatsen, evenwel aangenaam voor het oog,' en ze inspecteerde het grondig voor ze het aan Lucas gaf. Hij onderzocht het kort omdat hij op Zoë's zelfverzekerdheid vertrouwde. In de auto hield zij het ingepakte beeld op schoot, 'je zal zien dat ze het mooi vindt.'

'Laten wij het hopen anders zit jij ermee opgescheept.'

Zoë had die nacht slecht geslapen. Flitsen over het schip, de heide en de donkerblonde Mike, hoe bevlogen hij over het schip sprak.

Zou het werkelijk zijn gebeurd? Is het mogelijk of wilde ze dat het waar was?

Ze schoof uit bed in haar slippers en besloot er een verwendag van te maken, en de absurde gedachtes nog eens te wissen. Bovendien verheugde ze op de avond en wilde zij de dag niet verpesten, door onzinnig te blijven piekeren.

In de avond kwam ze de slaapkamer uit in haar feestelijke outfit. Over haar beigekleurige, satijnen cocktailjurkje droeg ze een bijpassend getailleerd jasje, en ze had voor taupekleurige pumps

gekozen die zij vaker droeg. In een houten sierradendoos haalde ze zilveren oorbellen eruit, en keek even later tevreden in de spiegel. Nico zwaaide de deur open en stond joviaal in de deuropening met een glas in zijn handen, 'Zoë je bent er!' Ze begreep uit zijn verwilderde, blonde haardos dat hij het weer niet kon laten gek te doen. Na de welkomstkus vroeg ze, 'wat heb jij jezelf nu weer aangedaan?' Hij hief zijn schouders eventjes koel op, 'ik had de dans van de ui gedemonstreerd.' Alsof ze begreep wat zijn gedachtegang was, en ze antwoordde met rollende ogen. 'Rebecca staat in de keuken,' liet hij weten en nam haar jasje aan. De buitengang sloot aan de woonkamer, ze was daarom direct in de kamer waar al een aantal mensen druk stonden te kletsen. De woonkamer was in een ruime -L- gevormd, en links van haar liep een gang, rechtdoor uit naar de keuken. Op diezelfde gang waren nog twee witte deuren, lijnrecht tegenover elkaar, een voor de badkamer en de ander de slaapkamer. Ze kreeg Lucas in het vizier, en ze gaf door een gebaar aan dat ze eerst naar de jarige job ging. De geuren kwamen haar tegemoet en zij stuitte op de keukentafel, die midden in de keuken stond. Er lagen schalen met lekkernijen klaar om te worden geserveerd. Rebecca en Emilia waren druk in de weer en Zoë glipte er tussendoor, 'gefeliciteerd Rebecca,' en gaf haar het cadeau.

'Dank je lief!' zei Rebecca uitgelaten, 'het is hier zo gezellig!'

'Ja en zo te zien verwacht jij veel meer mensen,' en Zoë maakte een handgebaar naar de tafel. Rebecca zei, 'ja er komen zo nog meer vrienden. Er komt zelfs een vriend uit het buitenland. In tijden niet gezien, helemaal leuk!' Zoë glimlachte door haar uitbundigheid. Ondertussen was Emilia op jacht naar extra glazen en opende meerdere kastdeurtjes. Ze wist er drie te bemachtigen en Rebecca zag haar hulpeloze uitdrukking. 'Schat!' zei Rebecca, 'in de vaatwasser staan er nog een heleboel,' en ze opende de deur. Emilia gaf Zoë een por, keek haar met grote ogen aan en fluisterde, 'het is hier ook zo'n chaotische bende, het verdient een lintje,' en liep op de vaatwasser af. Richard liep de keuken in, griste naar een

schaal en ging weer weg. Emilia riep haastig naar hem, 'Ries! Ga wel langs iedereen!' Terwijl Richard door liep, gooide hij een hand op en propte een snack naar binnen. Zoë wandelde achter hem aan en liep Lisa haar weer in een flits voorbij, zij ging zojuist naar de deur om de gearriveerde gasten te ontvangen. Zoë liep op Lucas af en zei, 'gefeliciteerd met Rebecca,' en kuste hem op zijn wang. Hij zag er feestelijk uit, chique in een zwart kostuum met een nette, grijsblauwe overhemd, en hij had zwarte leren instappers aan. Ze complimenteerde hem, 'jij hebt je best echt gedaan hè.'

'Tja die strik alleen was niet genoeg.'

'Hoe vond zij het cadeau?'

'Kijk!' en hij wees naar een laag kastje bij de wand. En hij was aan het glunderen, 'ze vond het geweldig lief.' Echter hoorde Zoë het niet, ze stond verward naar de deuropening te kijken. Mike!

Lucas was insgelijks afgeleid omdat hij een glimp van Rebecca opving en volgens hem zijn hulp kon gebruiken. Hij tikte op Zoë's schouder, 'ik ga naar de keuken.' En voordat zij bedacht had Lucas als hulplijn te gebruiken, was hij al vertrokken en bleef ze achter tussen de feestgangers, en zij allen geen notie hadden in wat voor staat zij verkeerde. Mike had haar nog niet gespot, en ze wilde voor hij haar ontdekte vluchten, want ze moest absoluut een moment voor zichzelf nemen om het op een rijtje te zetten! Haar gedachten vlogen hevig door elkaar en haar uitweg werd de badkamer. Ze moest alleen langs de deur waar hij zich vlakbij bevond! Zij wist geen ander alternatief. In een slalom scheerde ze door een groepje dansende mensen, langs twee vrienden en zowaar het zicht van Mike onbewust belemmerden, snel de gang door, de badkamer in en draaide onmiddellijk de deur op slot. Zoë had alleen niet in de gaten dat hij haar in een bliksemschicht voorbij zag haastte. En hij raakte, door haar aanwezigheid, net zo van zijn à propos, en werd geconfronteerd tot en met het laatste deel van het tafereel.

Alsjeblieft! Wat is er allemaal aan de hand, waarom bestaat hij!? En waarom komt ze hem nota bene hier tegen?! Want ze wist

absoluut zeker dat hij niet uit haar vriendenkring vandaan kwam. Zo'n figuur zou haar immers direct zijn opgevallen! Zoë bekeek zichzelf in de spiegel en zag haar gespannen blik. Ze haalde diep adem om tot bedaren te komen, en fatsoeneerde haar kapsel. 'Oké! Alles heeft een logische verklaring,' zei ze hardop als oppepper. In gedachte zei ze, of ik ben volslagen koekoek. Ze blies een plukje haar uit haar gezicht en schudde de gedachtes uit haar hoofd.

Net doen alsof ze deze mensen helemaal niet kende, nooit gezien nooit ontmoet!

Resoluut opende ze de deur en wilde rechtsom de keuken inslaan toen zij abrupt tegen Mike opbotste, omdat hij in haar baan precies naast de deur stond! Uit reflectie verweerde zij zich met haar handen tegen zijn borstkast, en hij ving haar bij de schouders op. Ze keek hem recht in zijn ogen aan, en wist niet hoe vlug ze moest wegstijgen, omdat hij haar begrijpelijk ook aankeek. Ze nam een stap opzij zodat zij de situatie kon ontvluchten, toen Lucas ook nog eens tegen Mike opbotste, en onverstoorbaar doorliep met een schaal frituurhapjes. Ze waren dicht tegen elkaar aangedrukt en de warmte was onmiskenbaar te voelen. Mike zei ineens, 'hoi Zoë.'

'Ik heb geen flauw idee wie jij bent,' flapte ze lomp eruit. Zijn mondhoeken begonnen vrolijk te krullen, daarentegen keek zij hem met grote ogen aan. En voordat ze in een boog om hem heen liep, maakte hij kenbaar, 'ik ken jou amper, niettemin wil je me nu al overtuigen dat je goed bent in liegen. Maar je ruikt lekker.' In een gejaagd tempo koos zij het hazenpad naar de rumoerige keuken, en ging achter de rug van Rebecca staan. Ze griste een glas van tafel, schonk wijn in en nam een grote slok. Emilia keek haar met een verbaasde blik aan en vroeg, 'wat is er aan de hand!?' Rebecca keek insgelijks op, en Zoë nam nog een slok omdat ze geen woord wist uit te brengen. Rebecca gooidde een arm over haar schouder, 'meid is er iets gebeurd?'

'Geef me even een momentje, ik trek zo wel bij.'



Beide dames keken elkaar beduusd aan en pakten vervolgens de draad weer op met de snacks en zoetigheid. Mike was in gesprek met Lisa en Richard. Zo nu en dan dwaalde zijn ogen naar de gang. Nico sprong tussen het drietal in en riep uitgelaten 'leuk dat je er bent Mike, hoe gaat het!'

'Goed goed, niets te klagen en jij?'

'Het reilt en het zeilt lekker door. Hoe lang ben je er al?'

'Ik ben pas gearriveerd,' antwoordde Mike en nuttigde zijn drankje. Met glimmende ogen vroeg Nico, 'blijf je lang, kunnen we afspreken?'

'Ja ik denk dat ik wel een tijdje blijf.'

'Da's mooi, dan spreken we van de week wat af. Zal ik morgen overdag contact met je opnemen om af te spreken?'

'Yep.'

Nico klapte op zijn schouder en voordat hij naar de tafel liep om bij te schenken, wees hij met zijn wijsvinger naar hem en hief zijn wenkbrauwen even speels op. Richard ging weer verder met zijn verhaal over zijn werk en belevingen in het buitenland, alleen kreeg Mike zijn aandacht er niet op gevestigd. Onopzettelijk wierp hij voor de zoveelste keer een blik naar de gang. Richard had het in de gaten en leverde als commentaar, 'je bent niet verplicht te luisteren,' en zocht support bij Lisa. Echter was zij in een ander gesprek verwickeld met twee dames.

'Nee dat is het niet,' zei Mike. 'Ik heb wel een vraagje, ken jij Zoë? Weet jij wie zij is?' Richard was verrast, 'uit welke hoek komt deze vandaan fietsen? Tja nee, ik ken haar niet persoonlijk. Via Emilia weet ik dat zij al een aantal jaar bij Rebecca op het bureau werkt.'

'Heeft zij een vriend?'

'Ik denk het niet, Emilia heeft het niet zo vaak over haar,' en tuurde bedachtzaam. 'Ik meen haar merendeel zonder partner op feestjes te spotten.' Richard keek hem scherp en gutig aan, 'je ziet haar wel zitten hè?'

‘Ik zou liegen als ik zeg dat ze niet aantrekkelijk is. Ik vroeg het me gewoon af,’ en tikte op zijn schouder, ‘ik kom zo terug.’

‘Je laat er geen gras over groeien zeg,’ zei Richard. Mike keek even zijn kant uit en zei lachend, ‘nimmer.’ Richard nam een slokje en ging een luchtje scheppen op het balkon. In de gang zag Mike haar in de keuken staan, met haar rug toegekeerd. Alvorens hij de badkamer indook, zag hij haar gelaat door de reflectie van het raam. Ze leek wezenloos voor zich uit te staren. Zoë keek naar buiten en zag onverwachts Mike in de spiegeling van het glasraam. Een tinteling schoot door haar buik en ze durfde niet om te kijken. Ze zag hem de badkamer instappen. Dit was een perfecte moment om de woonkamer binnen te gaan, en ze verliet de meiden met hun gejaagde wanorde. In de woonkamer gaf een van de vrienden een kleine dansshowtje weg en de menigte moedigde de spontane, goedgezinde danser aan. Het verbaasde haar dat het niet Nico was. Ze signaleerde Lucas op het balkon. Ze ging naar hem toe en passeerde daarbij Richard die net de kamer binnen kwam. Er was gezellige sfeerverlichting van kaarsjes verspreid over het balkon en in de hoek stond de grote, chique lampion. De avondhemel was helder en het was aangenaam warm vergeleken met de hitte in de woonkamer. Ze liep naar de reling en leunde met haar armen erop. Lucas nam een laatste slokje uit zijn glas en keek naar haar rug, ‘is er wat, je bent normaal spraakzamer?’

‘Och ik denk dat ik vandaag niet helemaal mezelf ben, ik heb zulke vreemde dingen meegemaakt.’

‘Wat is er dan gebeurd?’ vroeg hij, waarbij zijn stem omhoog schoot.

‘Ik denk dat ik zo’n beetje aan het hallucineren ben of dingen door elkaar haal,’ gooide ze klakkeloos op.

‘Hoezo, wat heb je gedaan!?’

Ze maakte een afkeurend klank met haar mond, keek hem in een flits aan en haar ogen gingen wederom naar de nachtelijke hemel. Zoekend naar een antwoord ontvouwde ze, ‘waarschijnlijk ben ik zo diep in mijn werk verzonken, dat ik de laatste tijd onrealistische

beelden met de werkelijkheid verbindt, en ik deze nagenoeg niet weet uit te bannen.’ Lucas legde zijn glas op het lage tafeltje neer, ‘ik weet niet of ik jou kan helpen want dit klinkt behoorlijk beladen als ik heel eerlijk mag zijn,’ en hij ging naast haar staan. ‘Ja nee,’ suste zij het een beetje weg, ‘ik moet misschien er even tussenuit, op vakantie of zo. Eventjes weg van dit alles.’

‘Dat is nooit een slecht plan, je bent in tijden niet weggeweest.’

‘Ja waarom ook niet. Ik geef het straks wel door aan Rebecca.’

‘Laat mij maar, ik kan dan iets voor jou betekenen en ik heb gelijk weer een excuus de keuken in te gaan,’ en hij wreef kort over haar schouder en liep weg.

Beneden liepen twee mensen op straat. De vrouw zei, ‘kan je niet iets langzamer lopen, deze schoenen doe ik nooit meer aan.’ Toen Zoë een hand in haar zij voelde, had zij onmiddellijk door dat het Mike moest zijn. Een warme verdoving viel als een gordijn over haar lichaam waardoor ze haar ogen even sloot.

‘Voel jij je niet goed, heb je het te warm?’ vroeg hij bekommerd.

Dit keer wilde Zoë zich duchtig verweren, de confrontatie aangaan, want ze wilde hem de schuld geven van haar huidige toestand, omdat zijn aanwezigheid haar juist afleidde alles in kaart te brengen en het een plekje te geven! Natuurlijk was het onterecht en lelijk, maar zelfs daarom, omdat hij dat bij haar naar boven haalde wilde ze het in zijn schoenen schuiven!

Haar adrenaline schoot omhoog en ze keek strijdlustig in zijn ogen.

Ze werd boos op zichzelf want hoe cliché, ze vond hem een te aanlokkelijke blik hebben. Hij keek haar teder en begripvol aan.

Te laat! Hij wist een verlegen glimlach bij haar te ontftutselen. Op dat punt werd zij in zijn wereld binnen gezogen, waar ze absoluut eerst het wiel nog voor moest uitvinden! Onbelemmerd kon hij haar bedwelmen en hij had geen benul!

Paniekerig gingen haar ogen op zoek naar dezelfde mensen op straat, en hoe kan het ook anders, waren zij allang weg. Ze zocht een reden iets eruit te werpen, ‘misschien ben ik iets te oververhit.’ Hij glimlachte, ‘ik was vlak daarna ook weg gegaan.’ Bij haar

raasden gedachtes door elkaar. Bewust ontweek ze zijn ogen en zei, 'het leek allemaal zo onwerkelijk, ben ik dan niet gek aan het worden?' Hij nam een stap naar voren, 'het is voor jou begrijpelijk iets te veel en onwennig. Mijn eerste ervaring had ik heel anders beleefd. Als je wilt kunnen wij erover praten,' en in een oogopslag keek hij door het raam waar het feest uitbundig werd gevierd, 'op een rustige plek. Zal ik je mijn nummer geven?'

Met stomheid was ze geslagen en keek hem, als sneeuw voor de zon, zonder moeite aan.

Dacht hij werkelijk! Waagde hij zijn kans op zo'n een slinkse manier!?

'Goed geef me jouw nummer,' zei hij en tikte, achteraf gezien te voorbarig, haar naam in zijn mobiel. Omdat een respons uitbleef keek hij op. Haar stem was aanvallend en verhoogde op het eind, 'ben jij serieus?! Probeer je in mijn staat mijn nummer te scoren!?' Hij trachtte haar redenering te vangen en leek naar woorden te zoeken. En hij vertelde kalm en bedaard, 'laat ik voorop stellen dat ik je wil helpen. We kunnen uitpluizen waarom jou dit overkomt en je bent een mooie dame, twee vliegen in een klap zal ik maar zeggen,' en glimlachte het iets te stuntelig weg.

'Ja gooi als tactiek vieze vliegen erbij,' kwam er klakkeloos bij haar uit en keek boos.

Was dát wat ze zojuist eruit flapte!?? Was dat het énige wat ze uit haar mond wist te krijgen omdat ze kwaad op hem wilde zijn?! En eigenlijk was zij niet kwaad op hem, maar op de situatie. Zoë wist maar al te goed dat hij op alle vlakken, behalve zijn laatste truc dan, verleidelijk voor haar was en haar wereld op z'n kop wist te zetten.

Ze maakte een beweging dat hij opzij moest. Niettemin bleef hij statig staan en zei, 'ik heb het beste met je voor.' Hij zag dat het niet tot haar doordrong en wilde het op een andere toer proberen, 'Lily komt ook zo dadelijk, misschien wil je met haar praten?'

‘Nee ik wil helemaal niet met j ouw vriendin praten,’ wees zij het op een neerbuigende toon weg. Mike hief zijn wenkbrauwen, ‘zij is niet mijn vriendin, ik ken haar van vroeger.’

‘Desalniettemin wilt ze mij beslist niet in jouw buurt hebben,’ en ze keek grimmig naar een plantje die het onbedoeld in haar gedachte moest verduren.

‘Wil je niets met mij te maken hebben?’ en hij zocht naar haar ogen, hoewel zij elke poging tot oogcontact leek te ontwijken. En hij vervolgde, ‘ik wilde gewoon wat aan jou uitleggen.’

‘Mike je bent hier!’ zei Richard nadat hij hem eindelijk had gevonden. ‘Er wacht een dame voor je bij de deur,’ en wees met zijn hoofd de richting aan. Mike excuseerde zich en liep samen met Richard naar binnen. Zo  wilde afleiding bij de maan vinden, evenwel ze de verleiding niet kon weerstaan en gluurde evengoed door het raam. Ze zag nog net dat het om Lily ging, ze wreef over Mike’s schouder en het zicht werd door de rug van Richard belemmerd. Lily zag er overigens weer beeldschoon en stijlvol uit. Haar zongebruinde schouders staken aantrekkelijk uit de strapless witte jurk met glitters. En ze had haar haar in een paardenstaart gebonden waar een sierlijke loshangende, lange krul aan een zijde hing. En nogmaals zag ze hoe deze vrouw zijn arm wist te ketenen en lachend met hem de drukte in liep.

Zie je wel! Ze ziet mij wel degelijk als concurrent! En om de waarheid te belichten, was ze onder de indruk hoe Lily hem zo om haar vinger wist te binden.

Het liefst wilde ze de laatste gebeurtenissen wissen en naar huis, toen ze Rebecca door het raam spotte, en iedereen begon te zingen. Na een kleine aarzeling vermande zij zich en mengde zich bij de rest. Emilia had de grote taart net op de tafel gezet, en Nico begon luidkeels bovenuit de menigte te zingen, Lucas hield de jarige job bij haar middel vast en Lily stond aan de overkant van de kring vrolijk mee te zingen met Mike aan haar zijde. Mike keek haar aan en wees met zijn wijsvingers haar kant uit, ofschoon Zo  niet begreep wat hij ermee bedoelde en zij het erbij liet zitten. Rebecca

verkondigde luidkeels, 'dank jullie wel lieve mensen, deze gezelligheid maakt mijn verjaardag niet meer stuk!'

De volumeknop ging harder en iedereen ging dansen. Twee vrienden gooiden confetti over Rebecca's hoofd, Emilia trachtte de taart te redden door een omgevallen fles en Lisa schoot haar te hulp. Door de vierende menigte danste Zoë doelgericht naar de uitgang, al kostte het meer moeite dan zij aanvankelijk had bedacht. Bij de deur duwde Mike een drankje in haar handen, 'met veel ijsklontjes!' riep hij hard om over het feestgeluid te komen. Zoë lachte bescheiden. 'Eentje?' wierp hij op, 'want ik heb nu wel door dat ik jou niet lang kan claimen.' Ze nam een slokje en zocht met haar ogen naar Lily, ze was nergens te bekennen. Mike genoot van de feestgangers, 'leuk toch! Ze heeft het naar haar zin, wat willen wij nog meer!?' In zijn ooghoek bespeurde hij haar glimlach voordat zij vluchtig wegkeek. Hij keek recht de menigte in, en waagde wederom zijn kans. 'Mag ik dan alsnog jouw nummer?' Zonder poespas noemde zij haar nummer op, nam een slokje en gaf het glas terug in zijn handen. Ze liep naar de gang, pakte haar jasje en stapte zonder omkijken naar buiten. Mike sloeg gauw het nummer op.

Zoë stapte in haar auto, maar was nog niet van plan weg te rijden. Het stuur hield ze met beide handen vast en staaarde verdwaasd door de voorruit. De straat was stil.

Zo wilde ze het in haar hoofd hebben. Hij rook ook zo heerlijk. Lieve help, hij was meer in haar hoofd aanwezig dan zij besepte! Als de bliksem slapen wanneer ze thuis was, want deze dagen hadden veel teweeg gebracht. Het lukte haar niet het allemaal te plaatsen, en eigenlijk wilde ze niet meer denken! Ze startte de auto en reed eindelijk naar huis.

## ‘Terugblik’

Lily was op haar favoriete plek bij het huisje op de hoge klif, uitzicht op de adembenemende, betoverende zee. Het huisje stond er al, net zoals het schip waar de eigenaar ook onbekend van was. Het was omgeven met heidebloemen en het strand lag beneden achter het huisje, bereikbaar via de lange omweg. De kustlijn werd onderbroken door grote rotsen en bij het andere strand lag het beruchte schip. Achter de laatste heuvel wist zij dat daar het bos lag met aan de rand de fruitbomen.

Het moest ooit door iemand zijn geplant, dat kon niet anders. Ze griffelde, misschien had Benjamin een streek uitgehaald en het gewoon zelf gedaan! Aan de voorkant van het huisje lag beneden in het dal een groter bos waar een klein beekje stroomde en zij weleens haar voeten in het sprankelende water had afgespoeld.

Ze ging het huisje binnen en liep naar het grote raam, uitzicht op de gigantische, bruisende zee. Tegenover de ingang stond een open haard en aan de linkerzijde van het grote raam was een eikenhouten tafel met twee banken. Aan de andere kant was een open ladekast met wat onbenulligheden erin, zoals schelpen en lege flesjes. Op de tafel lag een grote schaal waar half afgebrande kaarsen stonden. Aan de onaangeraakte spullen zag zij dat er niemand in de afgelopen dagen was geweest. Lily liep naar buiten en nam een wandeling over de rustgevende heuvels. Ze snoof de zeelucht in haar longen en wandelde naar de rand van de klif. Ze zag het schip groter worden en zij leek twee mensen op het strand te spotten. Aan de beweging en postuur te herkennen moest een van hen Mike zijn! En ze haastte met de trap naar beneden.

Op het strand riep ze, ‘Mike! Mike!’ en rende naar hen toe.

Ze was zo blij om hem weer te zien! Het was zo’n tijd geleden. En tijdens ze rende dacht zij aan het verleden, waar hij een groot deel van uitmaakte. Het waren voornamelijk herinneringen die zij

alleen met hem kon delen. 'Hé Lily!' riep Mike uitbundig uit. Ze vloog in zijn armen en drukte hem stevig vast en hing om zijn nek. Mike gaf haar een kus op haar wang en zei, 'dit is Zoë, zij is hier voor het eerst.' Lily draaide naar haar toe en bekeek haar vluchtig van top tot teen. 'Hoi Zoë, Lily aangenaam,' en uit gewoonte hield ze Mike's arm vast. 'Hoe gaat het met je?' was Mike benieuwd. Zij keek zijn kant weer op en vertelde over de verhuizing. 'Ik had geluk, het huis was pas op de markt en ik had direct toegeslagen. Het is een vrijstaande huis met een loei van een tuin, en er is voldoende plek voor logés. Als je wilt ben je welkom. Ach ik verplicht het je gewoon Mike.' Ze ontdekte dat hij op een bepaalde manier naar Zoë keek. 'Vind je haar leuk?' fluisterde ze in zijn oor en hij glunderde en gaf Zoë een knipoog. Er ontsnapte een tedere glimlach bij Lily en ze draaide om, 'oh sorry hoor, ik vergat even dat jij er ook was.' Ineens was Zoë verdwenen. Lily reageerde verbluft, 'waarom is zij weg!?' Mike was evenzo verrast en keek beduusd of zij toch nog ergens anders opdook. 'Balen! Ik wilde haar nog wat vragen,' bracht hij uit.

'Waar ken jij haar van?'

'Hier... ik heb haar hier ontmoet.'

'Waar was jij haar tegengekomen?'

'Ik zag haar in de heide, bij het bos.'

Lily zag dat hij het echt niet leuk vond en ze beaamde, 'ze lijkt me een leuke vrouw. Ook heel goed dat ze deze plek heeft gevonden.' Hij kreeg een kleine binnenpret, 'ja zeker. Ze wist alleen niet hoe zij het had klaar gespeeld. Ze was niet via onze methodes hier beland. Ik probeerde er achter te komen,' en hij staaarde naar de plek waar Zoë voor het laatst stond. Lily keek naar het schip en vroeg, 'wanneer gaat het gebeuren?'

In een oogwenk keek hij eerst haar kant op, daarna naar het schip, 'oh ja, zo snel mogelijk. Dat is de reden waarom ik hier ben.'

'Als zij weer komt, ga jij haar vragen om mee te varen?'

'Ik had haar al gevraagd,' en zijn ogen gingen naar het schip.

'Wat was haar antwoord?'



‘Ach vergeet het, waarschijnlijk komt ze hier niet meer.’

‘Heb jij nog andere plannen, *besides* denken aan vrouwen die je niet kunt vangen?’ plaagde ze.

‘Ik was niet op zoek mocht jij dit suggereren. Bovendien kan ik mezelf aardig redden. En met alle respect, een vleugje ondeugd en mijn onweerstaanbare charmes kom ik ook al een heel eind,’ en hij gniffelde om zijn eigen uitspraak. Ze stopte zogenaamd haar vinger in haar keel om uiting te geven hoe zij erover dacht, en samen schoten zij in de lach.

‘Had je nog met een van ons ploegje gesproken?’ was Mike benieuwd.

‘Nee ik kwam er niet aan toe. Mijn leven is nu totaal anders ingericht,’ en haar stemming veranderde, waarbij zij een zuinig glimlachje weggaf. Ze keek zorgelijk en zuchtend bekende ze, ‘ik heb er af en toe nog moeite mee.’ Hij omhelsde haar stevig en zei, ‘ik begrijp het. Morgenavond viert Rebecca haar verjaardag, dan ligt de focus op andere dingen. Kom gewoon, het zal je goed doen.’ Ze twijfelde en staarde naar de alsmaar rollende golven. Om haar te overtuigen zei hij, ‘Rebecca zal het leuk vinden, ze heeft jou al zolang niet gezien. En hoe meer zielen, hoe meer vreugde. Niet dan?’

Ze had moeite om Rebecca en de anderen na zo’n een lange tijd weer te ontmoeten. Natuurlijk wist ze dat Rebecca haar ook miste. Lily dacht aan de tijd dat zij altijd voor een lolletje in was, het hele groepje trouwens. Maar na Philip lukte het haar niet meer om het op te brengen.

‘Ik ben er, en zij begrijpen het heus,’ wilde Mike uitlichten.

Ze was nog steeds in dubio, maar bij hem voelde zij zich op haar gemak. Zo’n confrontatie, was ze er klaar voor?

Mike beloofde, ‘wanneer het te lastig voor jou wordt, geef je een seintje en dan geef ik jou een dikke knuffel.’

Dat is waar. Mike is erbij, net als vroeger.

Er kwam een twinkeling in haar ogen, 'goed.' Hij stak zijn duim op en zij deed hetzelfde en vroeg, 'gaan we landen?' Hij gaf een klein knikje met zijn hoofd, 'ik zie jou morgenavond.' En zij verdwenen. Thuis ging Lily met een zuur gezicht de kledingrekken door. 'Niets, helemaal niets!' blaakte ze door de lucht uit en stapte ontevreden uit de inloopkast. In haar agenda zag ze dat zij een dag later in de middag een gaatje had om naar het centrum te rijden.

Die volgende middag stapte ze in haar sportauto en reed naar het bruisende centrum van de stad. In de auto kwamen herinneringen van Philip, Mike, Rebecca, Nico en Nico's zusje Emilia naar boven.

Mike, Rebecca en Nico hadden bij Philip in de klas gezeten en waren allen goed bevriend met hem, haar broer. Dag en nacht trokken ze met elkaar op en hingen dikwijls rond bij de bioscoop of speelden tot diep in de nacht videogames. Het ongeluk was tien jaar geleden gebeurd en ze miste hem nog elke dag.

In het centrum liep ze een aantal boetieks binnen en na haar vangst wandelde ze welbehagen met een paar tassen naar de auto.

Die avond had Lily met volle tevredenheid haar nieuwe jurk aan. Haar blonde haren was in een paardenstaart gestyled en ze vond de oorhangers, ooit op een vakantie buitgemaakt, subliem erbij glinsteren. In de hal gaf ze een goedkeurende knikje in de spiegel en liep naar buiten. Bij de auto rende ze haastig weer naar binnen om het cadeau te pakken! En in de auto zocht ze naar een bekend liedje en zong schaamteloos mee. Lily was ten slotte klaar om haar oude vrienden te ontmoeten.

De donkerblauwe koffer lag in een hoek op de grond van de hotelkamer. Door een ruime kier van de donkergrijze gordijnen scheen een zonnestraal over de kledingstukken, Mike had ze de vorige avond netjes over de rugleuning van de stoel neergelegd. Die nacht had hij slechts enkele kledingstukken in de kast kunnen opbergen, want niet lang erna had hij de brui eraan gegeven vanwege de vermoeidheid. Het bedlampje was nog aan, hij drukte het uit en pakte zijn mobiel. Hij belde een oude vriendin op, ze woonde vlak in de buurt. En onverwachts nodigde zij hem uit op

haar verjaardag te komen. Na het gesprek trok hij zijn leren jack aan, greep zijn spullen en liep naar buiten.

Bij een plaatselijke lunchroom ging hij buiten op het terras zitten en bestelde een thee en een luxe broodje. Na zijn ontbijt verkende hij het centrum, en ontdekte dat veelal van de oude winkels door trendy restaurants en exclusieve speciaalzaken waren vervangen. Hij wandelde een paar winkels binnen, op zoek naar een gepast cadeau. Na zijn aankoop ging hij een stukje in zijn oude buurt rijden en reed langs het verlaten schoolterrein. Er schoten allerlei herinneringen van zijn schooltijd naar boven.

Het vriendengroepje, zorgeloos en vrij. Man wat hadden zij gekeet, bijna zeven dagen in de week!

De oude bioscoop was op zijn allerminst drastisch veranderd. Hij kreeg een binnenpretje, tot de bittere nasmaak weer omhoog kroop.

Philip. Tja zijn beste vriend. Philip was toen achttien, hijzelf ook. Ineens was hij er niet meer. Hij was erbij, samen met Nico en Rebecca. Lily was toentertijd thuis, zo erg voor haar. In het meer verdronken, hoe kan je het bedenken! Niemand had het gezien. De helikopter voerde hem weg en zij keken hoe het wegvloog met zijn beste vriend erin. Hij voelde de zware leegte in zijn hart weer.

Hij reed voorbij het plein waar zij samen vaak genoeg hadden rondgehangen, en parkeerde iets verderop de auto. Mike ging op het vervangende houten bankje zitten waar eerst een groen bankje had gestaan. Op het oude bankje was hij een keer keihard naar achteren gevallen door Nico.

Nico jongen! Hij duwde hem zo omver!

Mike grijnsde omdat hij de uitdrukking op Nico's gezicht nog voor de geest kon halen, en het zo grappig vond! Een paar kinderen kwamen het plein op en traptten een balletje. Hij keek kort na het spel en belde zijn vriend Benjamin op. Hij had even tijd zodat Mike langs kon komen. En Mike liep terug naar de auto.

Benjamin was een grote stevige, zwarte man van rond de zestig en woonde in een eengezinswoning in een rustige woonwijk. In

het verleden woonde hij er samen met zijn vrouw, en sinds zij was overleden, alleen.

In de straat parkeerde hij en Benjamin stond al buiten op hem te wachten. Benjamin liep vrolijk en energiek op Mike af en ze omhelsden elkaar, 'goed om jou te zien jongen, hoe gaat het?'

'Prima en jij?'

'Ik kan me goed vermaken,' antwoordde Benjamin opgewekt.

'En hoe gaat het met je broer?'

'Het gaat minder, hij is ernstig ziek. Ik ga straks weer bij hem langs, samen met zijn vrouw en kinderen.'

'Dat is erg om te horen, sterkte man.'

'Ja dank je,' en Benjamin duwde de deur open en vroeg, 'ben jij nog naar het schip geweest?'

'Nee ik ga morgen, kom je ook?'

'Ik kan niet, mijn broer hè. Ik wil voor hem paraat staan,' en hij sloot de deur achter hen. Mike spiekte in de woonkamer. Aan de muur hing een schilderij van een zwarte dame met een roos in het haar, misschien was dat zijn vrouw? Aan een andere wand hingen diverse fotolijstjes met foto's van familieleden erin. Bij het raam lag een fraaie gedetailleerde, houten modelschip naast een kamerplant op de vensterbank. En naast de bank lag een stapeltje boeken met zijn bril er bovenop. 'Kom je,' zei Benjamin en hij wees naar de trap. 'We gaan naar boven op het dak waar ik de laatste tijd graag vertoef. Ik ben er druk in de weer met planten en bloemen, iets om handen te hebben begrijp je.' Even later klapte Benjamin de zware deur open en Mike werd overspoeld door een oase van flora.

'Jij bent fanatiek bezig geweest zeg,' zei Mike overdonderd, 'het ziet er fantastisch uit.'

Er hingen plantenbakken met tropische planten aan de wand, er stonden een paar fruitbomen naast elkaar en bij de deur was een granieten bak met een hoge bamboe erin, en er omheen potten met exotische bloemen. De een nog mooier dan de ander. Onder een houten overkapping stond een tafel met vier stoelen. Daarnaast was een verhoogde bak met kruidenplanten en kleine bordjes met

naamsaanduiding erbij geprikt. Tegen de reling waren meerdere bloembakken, en in het midden van het dakterras, lag een verdwaald speelgoedje op het kunstgras. Benjamin straalde met zijn handen in zijn zij, 'ik had er best veel tijd ingestoken. Het begon met een klein plantje die ik van Yvette, een van mijn kleinkinderen had gekregen. En voordat ik het besepte werd ik erin gedreven.' Hij schoof de stoel dicht bij de tafel en ging zitten waar al drinken klaar stond. En hij zei, 'drink wat en vertel wanneer jij met de vliegtuig bent aangekomen.'

'Gisteravond. Ik was zo moe ik dook niet lang erna het bed in. De reis was vrij pittig.'

'Ja ja, ik begrijp het,' en Benjamin nam een slok.

'Ben jij er achter gekomen wie het schip had gebouwd?'

'Dat is de reden waarom ik jou heb uitgenodigd want ik heb een sterk vermoeden,' en hij schoof een groen, dik boek over de tafel. Benjamin legde uit, 'er zijn een aantal dingen beschreven waarbij ik frappante overeenkomsten aantrof, betrekking tot onze ontdekte wereld. Ik sprak er met Nick nog over.' Mike pakte het boek van tafel en las de titel hardop, '*De ontdekkingsreizen van Vincent*.'

'Het zou hetzelfde schip kunnen zijn,' gooide Benjamin op. 'Ik had het een tijdje geleden op een vlooiemarkt gekocht. Ik heb het nog niet uitgelezen maar dusver vond ik het boeiend.'

'Het ziet er interessant uit,' ging Mike mee en bladerde globaal erdoorheen. 'Kan je een beetje over het boek vertellen?' vroeg hij. Benjamins oog viel even op het boek, 'het was in 1911 uitgebracht en het gaat over Vincent Beck, een expeditiereiziger. Elke keer voer hij met hetzelfde schip weg. Het is jammer dat het schip niet wordt beschreven maar goed, in ieder geval is hij op een eiland geweest waar mijn aandacht naartoe werd getrokken. Het gaat om een tropisch eiland waar overgebleven koepels stonden, blijkbaar ooit door een beschaving moet zijn gebruikt. In de koepels vonden zij diverse voorwerpen, ik neem aan dat het ergens gedocumenteerd moet zijn. Het is aannemelijk dat men in de koepels leefde of het

was een plek waar zij iets aanbeden,' en hij nam een slok. Mike nam insgelijks een slokje en vroeg, 'als hij er ooit was geweest, hoe wist hij ervan en hoe was hij er beland? Want hoe had hij het schip in die dimensie gekregen?'

'Misschien was het niet zijn intentie ernaartoe te reizen, daar komen wij nooit achter. Maar wat jij wellicht over het hoofd ziet is dat Vincent waarschijnlijk door externe partijen, door middel van financiering aan bepaalde regels moest houden, denk bijvoorbeeld aan sponsoring. En mogelijkwijs op een van de plekken iets in onze richting had ontdekt. Waar ikzelf vanuit ga is dat zijn daaropvolgende expedities wel door zijn persoonlijke voorkeur waren aangestuurd, want het past niet bij zijn karakter om binnen de lijntjes te blijven. Hij had namelijk veel titels behaald en dat krijg je niet door trouw een rechte lijn te volgen. Bovendien had hij de leiding op zee.'

'Daar kan ik me iets bij voorstellen. Het boeit mij wel.'

'Precies. En de verkoopster vertelde dat haar man avontuurlijke en historische boeken verzamelde, en het ooit zelf had gelezen. Hij vertelde aan haar dat het de enige exemplaar was. Het is een geluk dat zij het wilde verkopen en ik het in handen had gekregen.'

'Jazeker.'

'Ik denk dat je het boek gewoon moet lezen. Als je wilt mag jij het lenen?' bood Benjamin aan. 'Ja graag zelfs,' liet Mike genoeglijk weten en bladerde nog even verder. Toen hij het boek dichtklapte vroeg hij, 'het was Chan gelukt om op korte termijn vakantiedagen in te plannen, hoe zit het met Nick? Ik krijg hem niet te pakken.'

'Nick is buiten de stad, hij komt van de week terug. Ik denk dat hij zijn mobiel bewust niet had meegenomen, want zoals hij het verwoordde, een ziekelijk stalk apparaat wat te veel naar aandacht snakt.'

'Het zal niet,' en Mike glimlachte.

'Ik denk dat meneer gewoon mee gaat. De muren kwamen op hem af, vandaar dat hij er tussenuit was gepiept.'

‘Mooi!’ zei Mike krachtig, en in een oogwenk keek hij nog eens naar het boek wat in zijn handen was. ‘Vind je het goed als ik het mee op reis neem?’

‘Ik denk dat het juist goed van pas kan komen. En Mike, in de toekomst ben ik van de partij, reken er maar op.’

‘Dat zou helemaal fantastisch zijn Ben,’ en Mike gluurde even op zijn horloge, en stemde voor de zekerheid eventjes af, ‘je moet zo toch gaan?’ Benjamin keek insgelijks even op zijn horloge en knikte, ‘ik ga zo.’ En trok daarna een bedenkelijke blik, ‘ben je goed voorbereid?’

‘Tuurlijk! En zeker nu ik Nick en Chan aan mijn mouw heb,’ en hij stond op. ‘Ik ben blij jou even voor de reis te hebben gezien, en bedankt voor het geweldige boek. Houd je taai in verband met jouw broer.’ Benjamin zwaaide hem uit en Mike reed terug naar het hotel.

## ‘Eetlust’

Zoë had slecht geslapen en ze liep nukkig de woonkamer binnen op zoek naar haar slippers. Toen ze eindelijk onder de bank haar vondst had getraceerd en aan deed, liep ze met hetzelfde humeur naar de keuken. Op de achtergrond speelde jazz muziek en ze stapte beter gemutst met een kop bloementhee de woonkamer binnen, en ging op de bank zitten. Ze blies over de dampende thee, hoewel ze het niet waagde het te drinken, en greep naar haar mobiel om de berichten te lezen. Rebecca had een berichtje gestuurd, ze van Lucas had gehoord over het opnemen van haar vakantiedagen. Ze stuurde een bericht terug, en eentje naar Lucas. Voorzichtig nam ze een slokje van haar thee, en dacht aan de nacht hoe ze in haar bed woelde en zwaar droomde.

Dit keer ging het niet over Mike. Het was een vage, en zeker geen prettige droom over hoe zij, of een andere vrouw vast zat in een kooi en hard schreeuwde, en evengoed geen geluid wist uit te brengen.

Ze vestigde haar aandacht weer naar haar berichten, en zag een onbekend nummer er tussen. Ze opende het; *X, Mike*, een scheut van onbeheersbare energie schoot omhoog. Ze staarde naar het scherm. Ze had inderdaad haar nummer gegeven want ze was eerlijk gezegd nieuwsgierig naar hem, wat haar ongemakkelijk maakte. Het was goed dat ze vrij had genomen. Vakantie was de beste oplossing, weg van dit alles en heerlijk genieten! En ze legde haar mobiel neer. Waar zou zij naartoe gaan? In principe kon zij alle kanten op, en haar ogen dwaalde naar de muur. Er hingen foto's in lijsten die als geheel in een cirkel waren opgehangen. Op een paar foto's waren de wonderen van de wereld afgebeeld, en tussen de beroemde wonderen hingen foto's van familieleden en dierbare vrienden. Destijds had ze de muur omgedoopt tot alle wonderen van de wereld.



Door de afbeeldingen heen, dook Mike in haar gedachte weer op. Hoe kreeg zij hem uit haar hoofd?! Als zij amper iets van hem wist, dan zou zij op zijn minst iets meer informatie van hem moeten ontvangen, al was het om hem af te keuren. En ze belde Lucas op.

‘Lucas heb je een momentje?’

‘Ja even, een klant gaat net de deur uit. Hoe gaat ie?’

‘Ik ben wat dingen op een rij aan het zetten en ik stuitte op een klein vraagje, ken jij Mike?’

‘Wie? Waar gaat het over?’

‘Hij was ook op het feestje.’

‘Ja het was Rebecca’s feestje, wacht ik vraag het even.’ En voor zij nog iets kon zeggen hoorde ze Rebecca’s stem al. ‘Hoe is het nu met je?’

‘Het gaat wel, ik ben blij dat ik even op mezelf kan focussen.’

‘Dat is goed om te horen. Wat ga jij met jouw vrije tijd doen?’

‘Ik ben van plan een vakantie te boeken, ik heb alleen nog geen bestemming uitgekozen. Hoe dan ook wordt het een plek waar ik helemaal tot rust kan komen.’

‘Dat is een prima plan. En hoeveel tijd wil je ervoor uittrekken, enkele dagen of een paar weken?’

‘Dat weet ik nog niet, maar houd drie weken even aan.’

‘Kan je me een seintje geven wanneer jij meer duidelijkheid hebt?’

‘Ja natuurlijk.’

‘Je wilde weten wie Mike was hoorde ik van Lucas.’

‘Tijdens jouw verjaardag liep ik hem tegen het lijf op,’ en ze zag de klucht weer voor haar. Rebecca vroeg een beetje plagend, ‘heb je interesse in hem?’ Zoë gniffelde, ‘hij vroeg mijn nummer.’

‘Oh zóó!’ en Rebecca grinnikte, ‘wat leuk! Ik ken hem van vroeger, hij zat bij mij in de klas. Wij trokken veel met elkaar op, idiote dingen meegemaakt. Hij is lief hoor en woont tegenwoordig in het buitenland.’

‘Oh waar woont hij dan?’